

A Destiny of Choice

1) Devarim 12:5

But only to **the place which Hashem your God shall choose** from all your tribes, to set His Name there; you shall inquire after His dwelling and come there

כִּי אִם־אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־יבְחַר ה' אֱלֹהֵיכֶם
מִכָּל־שִׁבְטֵיכֶם לָשׂוּם אֶת־שְׁמוֹ שָׁם לְשִׁכְנֹוֹ
תִדְרָשׁוּ וּבֵאתָ שָׁמָּה :

I. Jerusalem - A City Unnamed

2) Rambam - Guide to the Perplexed 3:45

There is no doubt by me that the place which was designated to Avraham by prophecy [for the binding of Yitzchak] was known by Moshe Rabbeinu and by the multitudes... The reason that the Torah does not mention it by name, rather just hints to it as “the place which Hashem will choose”, is threefold [lit. has three wisdoms to it].

(1) The first is that the nations of the world will not conquer or fight over it when they become aware that it is the place on earth that is the purpose of the Torah.

(2) The second is that it should not be destroyed and brought to waste by the hand of those who control it.

(3) The third, which is the strongest of them all, is so that every tribe of Israel will not come and request it to be part of their lot and have control over it. This would cause machloket to befall upon it, just as machloket befell upon the priesthood. For this reason, the commandment to build the Beit HaBechira is only after the rising of the king, as he will be commanded to build it and remove the machloket from upon it.

ואין ספק אצלי ג"כ שהמקום אשר ייחדו אברהם ובנוואה היה ידוע אצל משה רבינו ואצל רבים... ואשר לא התבאר בתורה ולא נזכר בפרט, אבל רמז אליו ואמר אל המקום אשר יבחר ה' וגוי, יש בו אצלי שלש חכמות. **האחת** מהן, שלא יחזיקו בו האומות וילחמו עליו מלחמה חזקה כשידעו שזה המקום מן הארץ הוא תכלית התורה. **והשנית**, שלא יפסידוהו מי שהוא בידם עתה וישחיתוהו בכל יכלתם. **והשלישית**, והיא החזקה שבהם, שלא יבקש כל שבט היותו בנחלתו ולמשול בו, והיה נופל עליו מן המחלוקת והקטטה כמו שנפל בבקשת הכהונה. ולזה באה המצוה שלא יבנה בית הבחירה אלא אחר הקמת מלך שיצוה לבנותו ותסתלק המחלוקת.

3) Rabbeinu Bachaya – Devarim 12:5

... And therefore, the Torah was ambiguous and only wrote this, and did not publicize it. And there is no need to say that the nations of the world [did not know it was Jerusalem], for even [the nation of] Israel did not know. For even though all knew the greatness of Mount Moriah, they did not know that it was that place that Hashem will chose.

...ולכן העלים וסתם הכתוב המקום הזה ולא פרסמו ואין צורך לומר האומות כי אפילו ישראל לא ידעוהו, כי אף על פי שידעו הכל מעלתו של הר המוריה, לא היו יודעים כי הוא המקום אשר יבחר ה'

4) Talmud Bavli – Baba Kama 82b

Ten things were said about Yerushalayim... Yerushalayim was not divided amongst the tribes. ... עשרה דברים נאמרו בירושלים... ירושלים לא נתחלקה לשבטים.

5) Yalkut Shemoni – Tehilim 76 (818)

The Holy One said: Avraham called it [the place] 'Yireh', as it is written, 'Avraham called the name of that place *Hashem Yireh*.' Shem called it 'Shalem', as it is written, 'Malki-Tzedek, King of Shalem.' The Holy One said: If I call the place 'Yireh', as Avraham called it, then Shem – a righteous man – will be offended. If I call it 'Shalem' then Avraham – a righteous man – will be offended. So I shall call it "Yerushalayim," as both of them called it: Yerushalayim – He shall see peace.

אמר הקדוש ברוך הוא אברהם קרא אותו יראה, שנאמר ויקרא אברהם שם המקום ההוא ה' יראה אשר יאמר בהר ה' יראה. ושם קרא אותו שלם, שנאמר ומלכי צדק מלך שלם הוציא לחם ויין וגו'. אם אני קורא אותו יראה, כדרך שקראו אברהם, שם צדיק ומתרעם. ואם אני קורא אותו שלם, כדרך שקראו שם, אברהם צדיק ומתרעם. אלא הריני קורא אותו בדרך שקראו אותו שניהם, ירושלים יראה שלום:

6) Bereishit 14:18

And Malchizedek the king of Salem brought out bread and wine, and he was a priest to the Most High God. ומלכי־צֶדֶק מֶלֶךְ שָׁלֵם הוֹצִיא לֶחֶם וַיָּבִין וְהוּא כֹהֵן לְאֵל עֶלְיוֹן:

7) Bereishit 22:14

And Abraham named that place, The Lord will see, as it is said to this day: On the mountain, the Lord will be seen. וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא ה' יִרְאֶה אֲשֶׁר יֹאמֵר הַיּוֹם בְּהַר ה' יִרְאֶה:

8) Tehillim 122

- 1) A song of ascents of David. I rejoiced when they said to me, "Let us go to the house of the Lord." (א) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד שְׂמַחְתִּי בְּאֲמָרִים לִי בַּיַּת ה' גִּלְדָּ:
- 2) Our feet were standing within your gates, O Jerusalem. (ב) עַמְדוֹת הַיְיָ רַגְלֵינוּ בְּשַׁעְרֶיךָ יְרוּשָׁלַם:
- 3) **The built-up Jerusalem is like a city that was joined together within itself.** (ג) יְרוּשָׁלַם הַבְּנוּיָה כְּעִיר שֶׁחִבְרָה־לָּהּ יַחְדָּו:
- 4) There ascended the tribes, the tribes of God, testimony to Israel, to give thanks to the name of the Lord. (ד) שְׁשֵׁם עָלוּ שְׁבֵטִים שְׁבֵטֵיהֶם יְעֹדוֹת לְיִשְׂרָאֵל לְהַזְדוֹת לְשֵׁם ה':
- 5) For there were set thrones for judgment, thrones for the house of David. (ה) כִּי שָׁמָּה יָשְׁבוּ כִסְאוֹת לְמִשְׁפַּט כִּסְאוֹת לְבַיִת דָּוִד:
- 6) Request the welfare of Jerusalem; may those who love you enjoy tranquility. (ו) שְׁאַלוּ שְׁלוֹם יְרוּשָׁלַם וְשָׁלוֹם אֲהַבְיָךְ:
- 7) May there be peace in your wall, tranquility in your palaces. (ז) יְהִי־שְׁלוֹם בְּחִילְךָ שְׁלוֹם בְּאֲרָמְנוֹתֶיךָ:
- 8) For the sake of my brethren and my companions, I shall now speak of peace in you. (ח) לְמַעַרְאֲחֵי יְרֻעֵי אֲדַבְרָה־נָּא שְׁלוֹם בָּךְ:

9) For the sake of the house of the Lord our God, I shall beg for goodness for you. ט) לְמַעַן בֵּית־ה' אֶלְקֵינוּ אֲבַקֶּשׁ טוֹב לְךָ :

9) Malbim – Tehillim 122

(1) A song of ascents of David – This psalm is speaking the praise of Jerusalem. It describes the nation in its totality as one body made up of different individual limbs and Jerusalem as “a city that was joined together within itself...” The individual limbs join together to become a whole body which can contain the spirit of life, an intellect and a Godly soul. The House of God is located within her and it is the vessel which prepares the whole body to receive the Divine Presence and the Godly soul. **The city itself is like the heart and brain within the body**, which prepare it to receive the vital force and the intellect. In light of this it says “I rejoiced when they said to me, ‘Let us go to the house of the Lord,’” because there God dwells and He makes the Divine Presence and Godliness to come to rest in holiness.

(6) Request – It has been explained that Jerusalem is that which upholds the connectivity of the wholeness of the body and its unity. Now it goes on to say that just as if asked about the welfare of the personal body one would reply that its peace depends on whether its limbs and powers are connected and in peace with each other, because at the moment one divides between them then death comes, so too if one asks after the peace of Jerusalem the answer is that her peace depends on the tranquility of those who love her. **The peace of Jerusalem depends on whether there is inner tranquility between those who love her. This is because the primary essence of Jerusalem is the unity of the nation, and if this is so then if strife and struggle arise between her people and an estrangement of hearts occurs, there will be no peace found for the city.** Her primary peace is herself with herself “...like a city that was joined together within itself,” and not if they are divided. There is a difference between peace and tranquility, because ‘peace’ indicates an external peace and ‘tranquility’ an inner tranquility. Thus the psalm says that through Israel having inner tranquility, which is why it calls them her lovers, because there is love between them even if they have no peace from their external enemies, this will bring about the external peace of Jerusalem.

(א) שיר המעלות לדוד, מדבר בשבח ירושלים, מצייר את האומה בכללה כגוף אחד המורכב מאיברים פרטים שונים וירושלים היא העיר שחברה לה יחדיו ויתחברו האיברים הפרטים, להיות גוף שלם יכול בו רוח החיים ונפש המשכלת ונפש האלהית, והנה בית ה' הנמצא בה היא הכלי המכין את הגויה הכללית אל חול השכינה ונפש האלהית בה, אמנם העיר עצמה היא כלב ומוח בגויה אשר יכינו אותה אל קבלת נפש החיים ונפש המשכלת, על פי זה יאמר הנה שמחתי באומרים לי בית ה' נלך, מצד ששם ה' שכן והוא משכן השכינה והאלהות בקדש, אמנם.

(ו) שאלו, אחר שבאר שירושלים היא המעמדת חבור הגויה הכללית ואחדותה, אומר כמו שאם תשאל לשלום הגויה האישיית נשיב לו ששלומה תלוי אם האיברים והכחות שבגויה מקושרים ויש להם שלום יחדיו, כי בעת יעשה פירו' ביניהם אז יבא המות, כן אם ישאלו לשלום ירושלים נאמר התשובה ששלומה תלוי אם ישליו אהביך, אם אוהבי ירושלים יהיה ביניהם שלום פנימית בזה תלוי שלום ירושלים. אחר שעקר ענין ירושלים היא אחדות האומה, וא"כ אם יתעורר בין אישיהם ריב ומדנים ופירוד לבבות לא נמצא שלום ירושלים, כי עקר שלומה היא אם היא, כעיר שחברה לה יחדיו, לא אם יתפרדו, והנה יש הבדל בין שלום ובין שלום ששלום הוא השלום החיצוני ושלום הוא השלום הפנימית, אמר שע"י שישראל יהיה להם שלום פנימית שעל זה אמר אוהביך, שיהיה אהבה ביניהם הגם שלא יהיה להם שלום עם אויביהם החיצונים זה יגרום שלום ירושלים החיצון, ואז ע"י.

10) Tehillim 147:2

The Lord is the builder of Jerusalem; He will gather the outcasts of Israel.

בבנה ירושלים יהוה נדחי ישראל יבנס :

11) Malbim – Tehillim 147:2

It is speaking about the ingathering of the tribes and their joining to one another in it, as it is written “The built-up Jerusalem is like a city that was joined together within itself,” (Psalms 122: 3) as I explained there.

מדבר על כינוס השבטים והתחברותם בה, כמו שכתוב ירושלים הבנויה כעיר שחברה לה יחדיו, כמו שפרשתי שם

12) Shmuel 2, chapter 5

3) And all the elders of Israel came to the king to Hebron, and King David enacted a covenant for them in Hebron before the Lord, and they anointed David as King over Israel.

ג) וַיָּבֹאוּ כָּל־זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־הַמֶּלֶךְ חֶבְרוֹנָה וַיַּכְרֹת לָהֶם הַמֶּלֶךְ דָּוִד בְּרִית בְּחֶבְרוֹן לִפְנֵי יְהוָה וַיִּמְשְׁחוּ אֶת־דָּוִד לְמֶלֶךְ עַל־יִשְׂרָאֵל :

4) Thirty years old was David when he became king, and forty years did he reign.

ד) בְּרִשְׁלֹשִׁים שָׁנָה דָּוִד בָּמַלְכוֹ אַרְבָּעִים שָׁנָה מֶלֶךְ :

5) In Hebron he reigned over Judah seven years and six months; and in Jerusalem he reigned thirty three years over all Israel and Judah.

ה) בְּחֶבְרוֹן מֶלֶךְ עַל־יהוּדָה שִׁבְעַת שָׁנִים וְשֵׁשָׁה חֳדָשִׁים וּבִירוּשָׁלַם מֶלֶךְ שְׁלֹשִׁים וְשֵׁשָׁל שָׁנָה עַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וַיהוּדָה :

6) **And the king and his men went to Jerusalem** to the Jebusite[s], the inhabitants of the land, who spoke to David, saying: 'you shall not come here unless you remove the blind and the lame'; as if to say: 'David shall not come here.'

ו) וַיֵּלֶךְ הַמֶּלֶךְ וְאֲנָשָׁיו יְרוּשָׁלַם אֶל־הַיְבֻסִי יוֹשֵׁב הָאָרֶץ וַיֹּאמֶר לְדָוִד לֹא־תָבֹא הֵנָּה כִּי אִם־הִסִּירָךָ הָעִוְרִים וְהַפְסָחִים לֹא־אִמְר לֹא־תָבֹא דָוִד הֵנָּה :

7) And David conquered the stronghold of Zion which is the city of David.

ז) וַיִּלְכֹּד דָּוִד אֶת מְצֻדַת צִיּוֹן הִיא עִיר דָּוִד :

13) Radak – Shmuel 2 chapter 5

“And the king and his men went” – In The Book of Chronicles it states “and David and all of Israel”, for at this moment all of Israel were his men, and since he was king over all of Israel, he went to Jerusalem to capture the fortress of Zion. For there was a tradition by them that Zion was the seat of the kingdom of Israel, and it would not be captures by anyone except for one who is king of all of Israel. And until this day, there was no complete kingship of Israel, for Shaul did not establish his kingship.

וילך המלך ואנשיו - ובדברי הימים (דה"א י"א, ד) וילך דוד וכל ישראל, כי כל ישראל היו עתה אנשיו, וכיון שמלך על כל ישראל הלך אל ירושלים ללכוד מצודת ציון, לפי שהיתה קבלה אצלם כי ציון ראש ממלכת ישראל ולא ילכוד אותה אלא מי שיהיה מלך על כל ישראל, ועד היום לא נתקיימה מלכות ישראל, כי שאול לא קמה מלכותו.

14) Malbim – Shmuel 2 chapter 5

And the king and his men went – After this moment the two kingdoms of Israel were unified, for until not the tribe of Yehudah was under David, and the rest of the tribes along with [the tribe of] Binyamin were under the rule of Shaul headed by Ish Boshet, and now as they all returned to the kingdom of David it was suggested, and it appeared as the will of Hashem, that the royal city should be on the border of the two tribes which had a kingdom, and this was in Yerushalayim.

וילך המלך ואנשיו - אחר שעתה התאחדו שני ממלכות ישראל, שהיו עד עתה שבט יהודה תחת דוד, ויתר השבטים ובנימין שבט שאול בראשם תחת איש בושט, ושבו כולם למלכות אחת תחת דוד, היה מן העצה, וכן הופיע רצון ה', שיעיר המלוכה תהיה בגבול השייך לשני השבטים שהיו שבטי מלכות, וזה היה בירושלים.

15) Devarim 17:15

You shall set a king over you, one whom Hashem your God chooses; from among your brothers, you shall set a king over yourself; you shall not appoint a foreigner over yourself, one who is not your brother.

שום תשים עליך מלך אשר יבחר ה' אלהיך בו מקרב אחיך תשים עליך מלך לא תוכל לתת עליך איש נכרי אשר לא אחיך הוא:

16) Ramban – Devarim 17:15

In my opinion, the simple understanding for 'that He chooses' is that any [appointment] of a ruler over a nation is from Hashem. [Accordingly], when it says 'you shall set a king over you', any outcome that will be must have been a decree from Heaven that he would rule... **And similarly, this is the simple understanding of 'the place that Hashem your God chooses'. Wherever it will be that they will build the *Beit HaMikdash* for Hashem, will have been by the will of Hashem.**

ודעתי בדרך הפשט, כי טעם "אשר יבחר" שכל מולך על עמים מאת האלהים היא לו... יאמר שום תשים עליך מלך כל אשר יהיה נגזר מן השמים שימלך... וכן על דרך הפשט "המקום אשר יבחר ה' אלהיך בו", כל שיבנו שם בית המקדש לה' הכל מרצון ה'.

II. Jacob's Exile

17) Bereishit 15:12-16

As the sun was about to set, a deep sleep fell upon Abram, and a great dark dread descended upon him. And He said to Abram, "Know well that your offspring shall be strangers in a land not theirs, and they shall be enslaved and oppressed four hundred years; but I will execute judgment on the nation they shall serve, and in the end they shall go free with great wealth. As for you, You shall go to your fathers in peace; You shall be buried at a ripe old age. And they shall return here in the fourth generation, for the iniquity of the Amorites is not yet complete."

ויהי השמש לכוזא ומרדמה נפלה על-אברם והגה אימה חשכה גדלה נפלת עליו: ויאמר לאברם ידע מדע כייגר | יהנה ורעה בארץ לא להם ועבדום וענו אתם ארבע מאות שנה: וגם את-הגוי אשר יעבדו דן אנכי ואחר-יבן יצאו ברקש גדול: ואתה תבוא אל-אבותיך בשלום תקבר בשיבה טובה: ודור רביעי ישובו הגה כי לא-שלם עון האמרי עד-הנה:

18) Bereishit 36: 31, 37:1-4

These are the kings who reigned in the land of Edom before any king reigned over the Israelites....

ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך-מלך לבני ישראל...

Now Jacob was settled in the land where his father had sojourned, the land of Canaan. This, then, is the line of Jacob: At seventeen years of age, Joseph tended the flocks with his brothers, as a helper to the sons of his father's wives Bilhah and Zilpah. And Joseph brought bad reports of them to their father. Now Israel loved Joseph best of all his sons, for he was the child of his old age; and he had made him an ornamented tunic. And when his brothers saw that their father loved him more than any of his brothers, they hated him so that they could not speak a friendly word to him.

וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען: אלה תלדות יעקב יוסף בן-שבוע-עשרה שנה הנה רעה את-אחיו בצאן והוא נער את-בני בלחה ואת-בני זלפה נשי אביו ויבא יוסף את-דבתם רעה אל-אביהם: וישראל אהב את-יוסף מפל-בניו כי-בן-זקנים הוא לו ועשה לו כתנת פסים: ויראו אחיו כי-אילו אהב אביהם מפל-אחיו וישנאו אתו ולא יכלו דברו לשלם:

19) Rashi to Bereishit 37:2

Jacob wished to live at ease, but this trouble in connection with Joseph suddenly came upon him. When the righteous wish to live at ease, the Holy one, blessed be He, says to them: "Are not the righteous satisfied with what is stored up for them in the world to come that they wish to live at ease in this world too! (Genesis Rabbah 84: 3)

ועוד נדרש בו וישב, בקש יעקב לישב בשלום, קפץ עליו רגזו של יוסף – צדיקים מבקשים לישב בשלום, אמר הקב"ה לא דנו לצדיקים מה שמתקן להם לעולם הבא, אלא שמבקשים לישב בשלום בעולם הזה:

20) Rabbi Joseph B. Soloveitchik – “The Selling of Joseph and the Guilt of Shomron”

In order to understand these things, it is necessary to return to the issue of the *brit bein ha-betarim*... In exchange for the land, they would be enslaved for several hundred years. Eretz Yisrael is not mentioned explicitly. Even Egypt is not mentioned, only “a land not theirs...”

But here a question can be raised: Haran was also a “land not theirs.” Why was Eretz Yisrael not given to Jacob after he was enslaved for more than 20 years in Haran? In regard to the slavery in Egypt, it is customary for us to say that God “calculated its end” (*Haggadah Shel Pesah*). So why did He not calculate the end regarding Haran? Why did the slavery have to be fulfilled specifically in Egypt? For Jacob dwelled in Haran, and it would have been possible to calculate the end, and shorten the years of slavery there, just like was later done in Egypt! What is the difference between 21 years in Haran and 210 years in Egypt? For God has, so to speak, his own special method of calculating years...

“Jacob wished to live at ease” – and he did not want to advance in accordance with the divine plan ... If Jacob had stayed in Eretz Yisrael, no nation in the world could have uprooted him from there, the exile would never had occurred, and there would have been no need for redemption. Providence would have woven a different fate for the Nation of Israel. But after Joseph was sold, the path to redemption became

very long, and an entirely different tapestry was made... The sale of Joseph set Jewish history in a new direction.¹

III. Nachshon and The Splitting of the Sea

21) Shemot 14:8-16

The LORD stiffened the heart of Pharaoh king of Egypt, and he gave chase to the Israelites. As the Israelites were departing defiantly, the Egyptians gave chase to them, and all the chariot horses of Pharaoh, his horsemen, and his warriors overtook them encamped by the sea, near Pi-hahiroth, before Baal-zephon. As Pharaoh drew near, the Israelites caught sight of the Egyptians advancing upon them. Greatly frightened, the Israelites cried out to the LORD. And they said to Moses, "Was it for want of graves in Egypt that you brought us to die in the wilderness? What have you done to us, taking us out of Egypt? Is this not the very thing we told you in Egypt, saying, 'Let us be, and we will serve the Egyptians, for it is better for us to serve the Egyptians than to die in the wilderness?'" But Moses said to the people, "Have no fear! Stand by, and witness the deliverance which the LORD will work for you today; for the Egyptians whom you see today you will never see again. The LORD will battle for you; you hold your peace!"

וַיִּסְתַּחֵק יְהוָה אֶת-לֵב פַּרְעֹה מֶלֶךְ מִצְרָיִם וַיִּרְדֹּף אַחֲרָי בְּגֵי יִשְׂרָאֵל וּבְגֵי יִשְׂרָאֵל יִצְאִים בְּיַד רַמְהָ: וַיִּרְדְּפוּ מִצְרָיִם אַחֲרֵיהֶם וַיִּשְׁיִגּוּ אוֹתָם חַיִּים עַל-הַיָּם כָּל-סוּס רֶכֶב פַּרְעֹה וּפָרָשָׁיו וַחֲמִלּוֹ עַל-פִּי הַחַיִּיֹּת לִפְנֵי בַעַל צָפוֹן: וּפַרְעֹה הִקְרִיב וַיִּשְׂאוּ בְּגֵי-יִשְׂרָאֵל אֶת-עֵינֵיהֶם וַהֲגִה מִצְרָיִם | נִסַּע אַחֲרֵיהֶם וַיִּירָאוּ מְאֹד וַיִּצְעֲקוּ בְּגֵי-יִשְׂרָאֵל אֶל-יְהוָה: וַיֹּאמְרוּ אֶל-מֹשֶׁה הַמִּבְלִי אֵינִי-קָרִיִם בְּמִצְרָיִם לְקַחְתֵּנוּ לְמוֹת בַּמִּדְבָּר מֵהַיּוֹאֵל עֲשִׂיתָ לָנוּ לְהוֹצִיאֵנוּ מִמִּצְרָיִם: הֲלֹא-נָה הַדְּבָר אֲשֶׁר דִּבַּרְנוּ אֵלֶיךָ בְּמִצְרָיִם לֵאמֹר תִּתֵּן מַטְנֵנוּ וְנַעֲבֹדָה אֶת-מִצְרָיִם כִּי טוֹב לָנוּ עֲבֹד אֶת-מִצְרָיִם מִמָּוֶתנוּ בַּמִּדְבָּר: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-הָעָם אֱלֹהֵי-יִשְׂרָאֵל הִתְיַצְבוּ וּרְאוּ אֶת-יְשׁוּעַת יְהוָה אֲשֶׁר-יַעֲשֶׂה לְכֶם הַיּוֹם כִּי אֲשֶׁר רְאִיתֶם אֶת-מִצְרָיִם הַיּוֹם לֹא תִסְפוּ לְרִאֲתָם עוֹד עַד-עוֹלָם: יְהוָה יִלְחֶם לְכֶם וְאַתֶּם תִּחְרְשׁוּן:

Then the LORD said to Moses, "Why do you cry out to Me? Tell the Israelites to go forward. And you lift up your rod and hold out your arm over the sea and split it, so that the Israelites may march into the sea on dry ground.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה מֵהַתְּצַעֵק אֵלַי דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל וְיִסְעוּ: וְאַתָּה הִרְם אֶת-מַטְּךָ וַיִּטֶּה אֶת-יָדְךָ עַל-הַיָּם וּבִקְעָהוּ וַיִּבָּאוּ בְּגֵי-יִשְׂרָאֵל בַּתּוֹךְ הַיָּם בַּיַּבֵּשׁה:

22) Ramban to Shemot 14:15

And our Rabbis have said that it was Moses who was crying and praying. This is the correct interpretation [and not, as Ibn Ezra said, that the reference here is to all of Israel]. Moses was at a loss concerning what he was to do. Although G-d had told him, *And I will be honored through Pharaoh, Above, Verse 4*. he did not know how to conduct himself at that moment when he was at the edge of the sea and the enemy was pursuing and overtaking [them]. He therefore prayed that G-d should instruct

ורבותינו אמרו (מכילתא כאן) שהיה משה צועק ומתפלל, והוא הנכון, כי לא ידע מה יעשה, ואף על פי שאמר לו השם ואכבדה בפרעה, הוא לא היה יודע איך יתנהג, כי הוא על שפת הים והשונא רודף ומשיג, והיה מתפלל שיורנו ה' דרך יבחר.

¹ Translation by David Curwin - https://www.thelehrhaus.com/scholarship/could-it-have-been-different-history-according-to-the-rabbis-joseph-soloveitchik/#_ednref1

him in the manner that he should choose.

23) Talmud Bavli, Sotah 37a

Rabbi Yehuda said to Rabbi Meir: That is not how the incident took place. Rather, this tribe said: I am not going into the sea first, and that tribe said: I am not going into the sea first. Then, in jumped the prince of Judah, Nahshon ben Amminadab, and descended into the sea first...

At that time, Moses was prolonging his prayer. The Holy One, Blessed be He, said to him: My beloved ones are drowning in the sea and you prolong your prayer to me? Moses said before Him: Master of the Universe, but what can I do? God said to him: "Speak to the children of Israel that they go forward. And you, lift up your rod and stretch out your hand" (Exodus 14:15–16).

אמר לו רבי יהודה: לא כך היה מעשה, אלא זה אומר אין אני יורד תחילה לים וזה אומר אין אני יורד תחילה לים, קפץ נחשון בן עמינדב וירד לים תחילה...

באותה שעה היה משה מאריך בתפלה, אמר לו הקדוש ברוך הוא: ידידי טובעים בים ואתה מאריך בתפלה לפני? אמר לפניו: רבוננו של עולם, ומה בידי לעשות? אמר לו: דבר אל בני ישראל ויסעו, ואתה הרם את מטך ונטה את ירך וגו'

24) Rabbeinu Bachaya to Shemot 14:15

'Why do you cry out to me'. The simple meaning of it is that the words 'out to me', meaning that the matter is not dependent on me, rather [it is dependent] on Israel.

מה תצעק אלי. ע"ד הפשט, מלת אלי כלומר: אין הדבר תלוי בי אלא בישראל